

Bah gegn Bretlandi

Dómur frá 27. september 2011

Mál nr. 56328/07

8. gr. Friðhelgi einkalífs og fjölskyldu

14. gr. Bann við mismunun

Útlendingar. Börn. Félagsleg aðstoð.

1. Málsatvik

Kærandi, Husenatu Bah, er ríkisborgari Síerra Leone og býr í London. Hún fékk ótímabundið dvalarleyfi í Bretlandi árið 2005. Sonur hennar fékk heimild til að ferðast til Bretlands árið 2007 og dvelja þar með því skilyrði að hann hefði framfærslu og þægi ekki bætur úr opinberum sjóðum. Hann var þá 13 ára gamall. Í kjölfar þess að sonur kæranda flutti til landsins sagði leigusali kæranda upp leigusamningi þeirra.

Kæranda og syni hennar var útvegað félagslegt húsnæði og þau voru aldrei heimilislaus. Þau voru aftur á móti ekki sett á forgangslista fyrir einstaklinga með börn á framfæri. Ástæðan var það skilyrði sem yfirvöld höfðu sett fyrir dvöl sonar kæranda í landinu. Af þessum sökum þurfti kærandi að greiða hærri leigu en ella og húsnæðið sem henni var úthlutað var svo langt frá skóla sonar hennar að hann þurfti að ferðast fjóra tíma á dag til að sækja sér menntun. Kæranda var 17 mánuðum síðar boðið að flytja í félagslegt húsnæði sem var betur staðsett.

2. Meðferð málsins hjá Mannréttindadómstólnum

Kæran

Kærandi hélt því fram að brotið hefði verið gegn 8. gr., sbr. 14. gr., sáttmálans þar sem hún hefði ekki fengið viðeigandi forgang til félagslegs húsnæðis með tilliti til aðstæðna hennar eins og aðrir í sömu stöðu.

Niðurstaða

Dómstóllinn tók fram að sú meðferð sem kærandi sætti hefði verið til komin vegna þeirra skilyrða sem sett voru vegna dvalar sonar hennar en ekki vegna þess að hún væri ríkisborgari Síerra Leone. Dómstóllinn féllst ekki á að meðferðin hefði verið ómálefnaleg, enda hefði kærandi verið upplýst um það fyrirfram hver staða sonar hennar myndi verða í Bretlandi, flyttist hann til landsins. Kærandi hefði samþykkt að hún myndi ekki þiggja sérstaka aðstoð hins opinbera vegna sonar síns. Dómstóllinn benti síðan á að kærandi og sonur hennar hefðu aldrei verið heimilislaus og að gögn málsins bentu til þess að jafnvel þótt þau hefðu fengið umrædda forgangsstöðu hefði það ekki breytt miklu fyrir stöðu þeirra í raun. Var því ekki talið að brotið hefði verið gegn 8. gr., sbr. 14., sáttmálans.